

יעל מירב

קבלתי אתמול הודעה – יעל מירב נפטרה.

זכרתי בהכרות הראשונה שלי איתה.

נדמה לי שהיה זה סתיו 2006. ישבנו ואכלנו בחדר האוכל, שלושה דורות של משפחת ריינס – גינת.

לפתע התקרבה אלינו לשולחן אישה לא מוכרת, שיער בצבע אש, בגדים ססגוניים ועליזים, חיוך חם ופתוח, ואמרה: שלום, אני יעל, תושבת חדשה. אשמח להכיר אתכם.

הייתה זו אהבה ממבט ראשון, כנראה הדדית. ויותר מכולם – מאיר (הספרן הנצחי) שרקם עם יעל חברות לבבית סביב ביקוריה הרבים בספריה.

יעל נחנה באישיות חמה ותוססת, כשרון כתיבה נדיר, אהבת ספר, ושמחת חיים.

את כל אלה היטיבה לבטא בכתבות הנפלאות שפירסמה ב"על הצפון", ב"דברי הכפר", בטיולים, ובכל הקשרים שלה עם הציבור.

במשך הזמן הבנתי שחיה לא היו קלים ולא סוגים בשושנים. אך היו מגוונים ומלאי משמעות, חינוך, התנדבות, טיולים, רקודים ועשיה אנושית.

לאחר כשש שנים שחייתה בינינו, מצאה יעל אהבה – את עמוס, נישאה לו ועברה לגור בקיבוצו - דפנה.

היא כתבה ב"דברי" מילות פרידה (2012):

"לכל אנשי הקיבוץ שהיה לי בית,

תודה ענקית שקיבלתם אותי לפני כשש שנים – בחיך ובמאור פנים, בהומור ובשנינה, בכל עזרה שביקשתי או לא, ובחיבוק חם.

מעולם לא הרגשתי שייכת למקום כלשהוא, כפי שחשתי ביניכם. הקיבוץ היה לי לבית. בית שמגיעים אליו מן הקור ומן הבדידות, בית אהוב, מנחם ועוטף..."

אך הקשר והחיבה לא נותקו. נפגשנו מפעם לפעם, התראינו ב"וותיקי הגליל", ובשנתיים האחרונות כאבנו לראות את התדרדרות הגוף והנפש.

והנה, יעל יקרה, חזרת אלינו.

ארז ואלי היקרים, זכיתם באמא מיוחדת. אנו איתכם בצערכם.

רחל גינת